

[Økonomiministeren.]

sådan, at hver gang man skal forsøge sig ad nye baner, drager man til Oslo og Stockholm for at se, hvad der er sket dér, og indhenter deres betænkninger, hvad man i høj grad også har gjort på det administrative område.

Til hr. Niels Westerby vil jeg gerne sige, at regeringen har taget initiativ til, at de administrative konsekvenser af nye love bliver klargjort i bemærkningerne til lovforslagene, og det er vi fortsat sindede at gøre; det gør vi i øvrigt på opfordring fra administrationsrådet. Jeg er ikke sikker på, at et administrationskontor, som skulle være en parallel til lovkontoret i justitsministeriet, ville være særlig fordelagtigt til belysning af de administrative konsekvenser over for folketingsmedlemmerne. Det er min opfattelse, at det er lettere at finde frem til de administrative konsekvenser inden for de enkelte styrelser, end det ville være for et særligt kontor, som var trukket ud af alle styrelserne og sad et centralt sted, fordi der er så megen administrations-teknik, som man kun kender de enkelte steder, der skal frem, for at de administrative konsekvenser kan vurderes. Men jeg er da enig i, at man bør gøre, hvad der overhovedet er muligt for at fremlægge og måle de konsekvenser, der kan måles.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg er positivt stemt for at nedsætte et udvalg, og at jeg for mit vedkommende vil bringe oplysninger frem til dette udvalg i det omfang, det ønskes, fra det område, der sorterer under økonomiministeriet — og det drejer sig altså om personaleadministration og om det arbejde, administrationsrådet beskæftiger sig med.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Schlüter): Jeg må begynde med en bemærkning til den socialdemokratiske ordfører, hr. Lysholt Hansen. Jeg synes, det var en ejendommelig tale, han holdt. Han udtrykte det synspunkt, at det, som lå bag de tre partiers initiativ med at fremsætte denne forespørgsel til ministeren, var, at vi ønskede at tage et partipolitisk stik hjem. Nu må jeg først sige, at man kan nu altså tage partipolitiske stik hjem, som er sagligt retfærdiggjort. Men når hr. Lysholt Hansen siger, at vor forespørgsel har haft en

usaglig formulering, så kan jeg slet ikke følge med. Hans tale havde en så misforstået karakter, at man næsten kunne tvivle på, om han havde læst teksten til forespørgslen, for den var jo strengt saglig og ganske seriøs. Vi har bedt ministeren redigere for resultaterne af de hidtidige rationaliseringsbestræbelser og over for folketinget løfte sløret for, hvilke planer han har om at intensivere arbejdet. Kan noget være mere sagligt?

Det kan da ikke være rigtigt, at hele dette store problemkompleks ikke skulle komme folketinget ved. Det er et centralt offentligt anliggende, og det er i høj grad et berettiget emne at tage op til drøftelse her i folketinget. Det er der da også mange andre kredse der mener. Jeg har hæftet mig ved en uhyre interessant ledende artikel i metalarbejdernes blad for oktober 1967. Dér siger man om væksten i administrationen, at

„det er måden, den vokser på, der må være under stadigt opsyn. Offentligheden har krav på at vide besked om, hvad der sker på disse områder.“

Og man fortsætter:

„Det er nødvendigt, at der tages hårdt fat på opgaven med at gøre også de øvrige vitale dele af samfundet lige så effektivt drevne som industrien. Vi har ikke så forfærdelig megen tiltro til, at administrationens egne embedsmandschefer kan klare den sag.“

Det er den samme synsmåde, der ligger bag, når vi har rejst debatten her i dag, og jeg kan slet ikke begribe, at hr. Lysholt Hansen har fundet det utidigt, at vi har rejst dette store spørgsmål i folketinget.

Hr. Lysholt Hansen talte meget om folketingets ansvar i hele denne forbindelse. Og det er jeg i og for sig ikke uenig i, for det er da klart, at mange af de beslutninger, som vedrører forvaltningen, er af politisk karakter og kommer for her i folketinget. Men det er nu ikke dem alle, der gør det. Administrationens daglige ledelse, ansvaret for forvaltningens funktion, er først og fremmest regeringens og især økonomiministerens. Men jeg erkender gerne, at folketinget skulle lægge sig på sinde — og det gælder jo også regeringen — om ikke lovene skulle færdiggøres på et tidligere tidspunkt. Er det f. eks. rimeligt, at den årlige lignings-